



В Різдво Христовим та Новим 2022 роком!

Ось і добігає кінця 2021 рік, нагадуючи про
плинність земного життя і про радість вічного. І що
би не залишалося в минулому, звернімо свій погляд
вперед – бо якщо ми належимо Христові, то найкраще
в житті те, що попереду.

Згадуючи у святкові різдвяні дні народження
Ісуса, дякуймо Йому за неосяжну любов. Бо лише любов
спонукала Його зняти небесні шати і зодягнутися в
тління, щоби спасти всіх, хто захоче бути спасеним.

Тож бажаємо вам, дорогі друзі, шановні наші
читачі, у Новому році щодня насолоджуватися
дивовижною Божою любов'ю. І хай у центрі вашого
життя не лише на Різдвяні свята, а й щодня і щомиті
буде Спаситель Ісус, а ще – бажання виконати Його
добру, приємну і досконалу волю (Римлян 12:2).

*Христос народився!
Славимо Його!*

Колектив редакції

МІСЦЕ ДЛЯ ІСУСА

«Дитя, яке гралося сонцем і місяцем, гра-
ється сіном» (Гілберт Честертон).

Народження Богонемовляти красномовніше
за будь-які слова. «Хліб життя» народився у
Вифлеємі, місті, назва якого перекладається
як «дім хліба». Дитину поклали до ясел, що
були годівницею для тварин. У Своїй безпо-
мічності і бідності Ісус став доступним для
заможних і вбогих, великих і малих, правед-
ників і грішників.

Імена мудреців, що принес-
ли дари Ісусу, як і їх кількість,
не відомі. Оскільки було три
подарунки, традиційно вважа-
ється, що і гостей було також
троє. Західна традиція називає
їх Мельхіором із Персії,
Каспаром або Гаспаром з Індії
та Балтазаром з Аравії. Упер-
ше ці імена були записані на
мозаїці шостого століття в Ра-
венні, Італія.

Подорож мудреців до Но-
вонародженого Сина Божого
символізує внутрішній шлях,
який пройшло людство від по-
клоніння язичницьким богам

до віри у Христа, Спасителя і
Царя світу...

У передріздвяній та ново-
річній метушні здається, що
знову настала потреба вигна-
ти міняйлів із храму. Бо за тими
всіма прикрашеннями оселі і
ялинок, закупівлю продуктів
для святкового столу і приготу-
ванням вишуканих страв Осо-
ба Самого Христа наче відсту-
пає в тінь.

Звісно, треба прикрашати
оселі та купувати подарунки.
Та, святкуючи, важливо не за-
бути про подію, якій присвя-
чене це свято.

Народна уява часів Серед-
ньовіччя закарбувала в пам'я-
ті поколінь зворушливий пере-
каз про Христа, що різдвяної
ночі ходить вулицями, шукаю-
чи хати, де Його приймуть. До-
брі християни, сподіваючись
що Спаситель зайде саме до
їхнього дому, виставляли свіч-
ку у вікно. Ніхто не міг знати,
як виглядатиме Христос цьо-
го року. Він міг прийти як же-
брак, сліпеч, сирота чи просто
бідний сусід. Усіх, хто стукав у
двері на Різдво, запрошували
до хати, годували, поїли, дава-
ли можливість зігрітися і відпо-
чити. Прогнати когось із влас-
ного двору – означало вигна-
ти Христа.

Надворі – XXI століття, а не
Середньовіччя. Та, може, і сьо-
годні Христос ходить нашими
вулицями, шукаючи оселю, де
Його радо приймуть. Може,
саме сьогодні Він постукає у
двері вашого серця. Чи знай-
деться там Йому місце?

Лічильник часу не спинити

Лічильник часу не спинити ні на мить.
За роком рік спливає і біжить.
Як обманути часу таїну?
Як зупинити мить – хоча б одну?

Складне питання, але відповідь проста:
Коли прийдеш ти, друже, до Христа,
Коли збагнеш, за що пролив Він кров,
За що віддав Своє життя й любов,

Лічильник часу відлік знову розпочне.
Тепер тобі нічого не страшно.
Нехай спливає рік за роком і біжить –
Земне життя – це справді тільки мить.

Усе мине, та вічні Небеса,
Нехай зорить у серці їх краса.
Не має влади час над тими, хто Христу
Віддав себе, пізнавши істину святу.



ЗГАДУЮЧИ ГОЛОДОМОР

СТОР. 2



ПОКЛОНІННЯ
МУДРЕЦІВ

СТОР. 4



РІЗДВО
ХРИСТОВЕ

СТОР. 5



ГОТОВА, ЩОБ СТАТИ
МАТЕР'Ю ІСУСА

СТОР. 7



ДЕМОКРАТІЯ І СВОБОДА

ЗГАДУЮЧИ ГОЛОДОМОР

Приклад «демократії в дії», який наводить на роздуми, можна знайти в Діях святих апостолів 19:23-40, де Лука з віртуозним сарказмом описує хвилювання 55 року н. е. в місті Ефесі на заході Малої Азії.

В основі громадянського конфлікту, як це часто буває, лежали суто економічні причини («від цього ремесла залежить добробут наш»). Втрати монополії над ринком паломницьких послуг і зниження попиту на сувенірну продукцію значно знизили прибутковість неконкурентоспроможних традиційних ремесел. Обурення постачальників, які не звикли узгоджуватися із змінами ринкової кон'юнктури, виплеснулося на вулиці.

Проте загроза чийось приватним комерційним інтересам не могла бути гідним виправданням такої бурхливої суспільної реакції. У результаті, як водиться в такого роду випадках, мітингувальники прагнули перевести суть конфлікту з економічної сфери в моральну. Вони наполягали, що «це нам загрожує тим, що не тільки ремесло наше прийде в зневагу» і прагнення до добробуту вимагатиме нових ініціатив, але на небезпеку наражаються основоположні цінності місцевого («храм великої богині Артемиди нічого не буде означати»), регіонального («скинеться» велич тієї, яку шанує вся Асія») та загальнолюдського («і весь всесвіт») значення. У результаті «панувала повна плутанина: одні кричали одне, інші інше, більшість навіть не знала, навіщо вони тут» (Дії 19:32). Словом, все як завжди у народній політиці.

Через кілька годин мітингувальники втомилася, але як розходитися,

не досягнувши якогось результату, було незрозуміло. А якого саме результату має бути досягнуто, не знав ніхто. Саме тоді до присутніх вийшов якийсь чиновник (депутат, секретар, канцлер, губернатор – словом, хтось, кого зібрані утримують на сплячуванні ними податки) і промовив проникливу промову. Подібно до класичного жанру симфонічного концерту, промова складалася з трьох частин. Їх можна і сьогодні виділити в переважній більшості політичних звернень.

1. «Ви». Усьому світу відомо, що ви – особливі, не такі, як інші. Це очевидно, безперечно і зрозуміло. Нікому не дано забрати у вас цієї слави.

2. «Ми». Ми існуємо виключно заради вас та вашого блага. Для нас велика честь служити такому чудовому народові. У нас немає інших турбот, крім вашого щастя та добробуту. Звертайтеся з будь-якого питання. Для цього у нас існують приймальні, служби, комітети тощо. Ми завжди до ваших послуг. Ваше питання не залишиться без розгляду. Почуємо кожного.

3. «Вони». Але є якісь зловісні «вони», що заважають нашій ідилії. Я повністю з вами солідарний і повністю поділяю ваше занепокоєння. Однак ці збори організовані не зовсім відповідно до регламенту. Якщо вища влада вимагатиме наведення порядку, то формально вони мають рацію, і я, душою будучи з вами, жодним чином не зможу їм перешкодити. А тому поки що мирно розійдемося і вирішуватимемо всі питання в робочому порядку. Пишіть, приходьте, телефонуйте на гарячі лінії.

Громадяни розходяться. Усі задоволені. Нічого не змінюється. Це приклад демократії. Але до чого тут свобода?

Той самий автор Лука розповідає про випадок, що стався в Європі, у

колишній столиці Македонського царства, а нині римській колонії Філіппи, декількома роками раніше за ефеські заворушення (Дії 16:22-34).

Павла і Силу – іногородців, іновірців та поширювачів чужої Римові ідеології – звинувачують у підбурюванні до державного перевороту та ув'язнюють. Знаючи, що за законом таке звинувачення передбачає смерть, тюремник наказує закувати в'язнів у колоди та замкнути в карцер. Як людина досвідчена, він знає: смертником втрачати нічого – вони скористаються будь-якою можливістю для втечі, якщо така видасться. Йому ж у такому разі загрожував те, що призначалося б ув'язненим, тобто страта.

Вночі відбувається землетрус, і тюремник виявляє, що всі двері та засуви вибило сейсмічним поштовхом. Він одразу дістає меч, щоб, наклавши на себе руки, уникнути ганьби (схоже, тюремник був прихильником епікурейської етики). Навіть на межі смерті він не намагається про всяк випадок заглянути всередину в'язниці. У нього немає і тіні сумніву, що в'язниці порожня – навіщо тішити себе ілюзіями? І тут він чує голос зі східним акцентом: «Не роби собі нічого поганого, бо ми ВСІ тут». Не вірячи власним вухам, він, «заждавши світла, вбіг у в'язницю і припав до ніг Павла та Сили, весь тремтячи» (Дії 16:28-29).

Виявляється, не лише ці двоє «політичних» нікуди не збиралися втікати, але навколо них розсілися навпочіпки інші в'язні – карні злочинці, боржники, порушники громадського порядку – щоб послухати прибульців. Навіщо бігти, якщо є дах над головою і є з ким та про що поговорити? Уперше в житті тюремник побачив, що таке досконала свобода – свобода, яка не залежить від обставин. Він зрозумів: на свободу цих двох не впливають ні кайдани, ні ґрати, ні замки. І йому захотілося такої ж свободи.

Таку свободу неможливо не розпізнати у тих, хто знайшов її, – в апостолі Павлі та у вчителіві Янушу Корчаку; у драматургові Вацлавові Гавелі та літераторові Олександрі Солженіцину; в єпископі контрольованого Радами Кракова Каролі Войтилі та в багатьох інших, хто наважився «жити не по брехні», зважився чинити «як правильно», а не «як зручніше». Хтось перестав бути заручником обставин.

«Де Дух Господній, там свобода» (2 Коринтян 3:17) – незалежно від політичної системи.

Сергій ГОЛОВІН.

І знову згадуємо Голодомор... І знову запалюємо свічки на підвіконнях. І згадуємо замордованих страшною нелюдською смертю...

Коли стихії природи проявляють свою грізну силу, винищуючи живе та неживе, ми жахаємося цим катастрофам, кидаємося на допомогу один одному і самій природі.

Але є щось страшніше за природні катастрофи: людська жорстокість та ненависть до подібних собі. Коли катастрофа стається не через так звані «нездоланні сили» чи навіть людську необережність, а завдяки наперед спланованим злочинним діям.



Тому виправдання голодомору 1932-33 років немає... Як і немає суду, який би міг виставити справедливий вирок. Лише суд Божий...

Але Божий суд не завжди вкладається в нашу людську логіку. Тому й часто ми зводимо догори очі та руки і коли розгублено, а коли – і гнівно запитуємо: «Доки, Господи?.. Чого, Господи?.. Ти там заснув, не бачиш, що тут коїться?..»

Так, Божі дороги не завжди зрозумілі. Як і та дорога, яка привела Божого Сина на грішну землю. Де Він, зодягнений у людську подобу, ходив дорогами людськими. Проповідував. Підбадьорював. Зціляв. Воскрешав. І – годував. Годував хлібом земним і хлібом небесним. Бо Сам знав, що таке бути голодним.

І одного разу, звертаючись до натовпу, сказав дивні слова: «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть...» Голодну людину не назвеш щасливою, а тим більше блаженною. Але в Ісусових словах був особливий зміст...

Наше покоління не знає, що таке голод. Але воно переживає щось страшніше та небезпечніше за голод – пересичення.

Страшнішим за голод може бути лише стан самодостатності та пересичення. Коли, здавалося б, є усе. Коли споживацтво стає релігією, а ситість – самоціллю. Коли, за

словами біблійного пророка Івана, кажеш собі: «Я багатий, збагатів, і не потребу нічого...»

Тому то й сказав Ісус Свої знамениті слова: «Блаженні голодні...» Голодні не через те, що хліба нема, цей голод завжди буде людською трагедією. «Голодні та спрагнені правди».

Людяч нині не особливо потрібна правда. І не тільки Божа, але й навіть людська. Люди хочуть задоволення, драйву, розваг. Статистика каже, що стали менше читати, думати, аналізувати. Світ живе у світі серіалів, ток-шоу та тік-токів. Епоха фаст-фуду. Гастрономічного, інтелектуального, духовного.

Правда?.. Та вона в кожного своя. Бо ж епоха толерантності. «Не чіпай моїх тарганів». Як часто ці таргани стають заміном правди. І люди зі збоченнями стають учителями правди. Бо так подобається натовпу. Натовп вибирає собі вчителів, правителів, які б (знову біблійна цитата) «іхні вуха влещували». Нинішнє цивілізоване суспільство може легко погубити чума ХХІ століття – популізм. Такий собі приємний на смак заміник правди. І – брехня: витончена, лукава, цинічна, а нерідко і «благородна»...

Тому сьогодні як ніколи актуальні слова Вчителя правди: «Блаженні голодні та спрагнені правди...» Голодні через брак хліба і спрагнені через брак води не завжди отримували жадане. Але голодні та спрагнені правди будуть нагодовані обов'язково.

...Наші діди помирили від фізичного голоду. Ми можемо померти від голоду духовного. Чи буде кому поставити свічку на підвіконня?

Юрій ВАВРИНЮК.



ДОРОГА ОДНА

На світі чимало доріг. Мова не про ті асфальтові, бетонні чи биті, а про ті, які можна назвати стилем життя. Таких доріг багато, а сучасність, погрожуючи спаленням на вогнищі тим, хто твердить інакше, втовкмачує нам, що кожна з цих доріг добра. Та лише одна дорога веде до цілі.

Сучасність розвиває також і поняття правди: я маю свою правду, а ти – свою, і чудово, що існує таке розмаїття. А тим часом правда одна, і ми можемо або знати її, або блукати, але не можемо казати на чорне, що це зелене чи червоне.

Про те, що зробила сучасність із життям, шкода й говорити. З одного боку, представники сучасної цивілізації несамовито це життя утверджують, а з другого – відмовляють у праві на нього ненародженим, хворим і старим. З одного боку, гуманізм став майже релігією, а з другого, коли людина нищить себе, всі трулять про свободу й

право на вільний вибір щодо свого життя.

Варто серед цієї метушні повернутися до моральних і вічних підвалин, які усім дають шанс. Ісус каже: «Я – дорога, і правда, і життя!» (Івана 14:6).

Пов'язавши своє життя з Ісусом, людина може знайти власний шлях у житті – до того ж не будь-який, а той, що веде до справжньої мети, яка дає повноту життя і тут, на землі, і у вічності.

Ісус – це правда, яка дає людині змогу дивитися, оцінювати й вирішувати. Ісус – це життя, справжнє життя. Бо життя без Нього – це просто існування.

СТАМБУЛЬСЬКУ КОНВЕНЦІЮ РАТИФІКОВУВАТИ НЕДОЦІЛЬНО - РАДА ЦЕРКОВ ОПРИЛЮДНИЛА ЗАЯВУ

2 грудня на сайті ВРЦіРО оприлюднено заяву, в якій релігійні діячі переконують парламент не ратифікувати Стамбульську конвенцію та попереджують про загрози.

ЗАЯВА

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій про загрози, які несе в собі Стамбульська конвенція, та недоцільність її ратифікації

Віруючи різних конфесій стурбовані повідомленням Офісу Президента України про намір внести до Верховної Ради законопроект про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок та домашнім насильством (відомою як Стамбульська конвенція). Ми стурбовані ідеологічною упередженістю Стамбульської конвенції та певними положеннями, які змушують нас вважати, що ратифікація цього міжнародного документа застаріла.

Стамбульська конвенція запровадила поняття «гендер» як ідеологічну концепцію самоідентифікації людини (ст. 3). Це

неприйнятно, оскільки ігнорування існування біологічних статей, які характеризують жінок чи чоловіків, та обов'язку навчати дітей нестереотипним гендерним ролям (стаття 14 Конвенції) може спотворити гендерну ідентичність молодого покоління та сприяти одностатевим зв'язкам і поширенню гендерної дисфорії у дітей та молоді.

Наші занепокоєння щодо впровадження гендерної ідеології через Стамбульську конвенцію посилюються через насильство над дівчатами та жінками з боку чоловіків, які оголосили про свої «гендерні» зміни та тепер мають право користуватися жіночими туалетами, роздягальнями і жіночими душевими. Скажімо, у 2021 році у Вірджинії, США, стався гучний інцидент, коли 15-річна студентка зазнала сексуального насильства з боку трансгендерного хлопчика, який з дозволу уряду використовував шкільний туалет для дівчат.

З огляду на небезпеку гендерної ідеології ВРЦіРО закликає до конкретних заходів та ухвалення на рівні національного законодавства в Україні боротьби з домашнім насильством та насильством щодо жінок, замість ратифікації Стамбульської конвенції, яку інші європейські

країни також відмовляються ратифікувати. Велика Британія, Ліхтенштейн, Литва, Словаччина, Чехія, Угорщина, Болгарія, Вірменія та Туреччина, які нещодавно відкликали свої дозволи.

За сприяння ВРЦіРО у 2017 році парламент ухвалив Закон № 2227-VIII, який спрямований на імплементацію положень Стамбульської конвенції та обхід суперечливих понять «гендер» та «гендерна ідентичність»: кримінальна відповідальність за насильство, уточнює зміст положень про сексуальне насильство, запроваджує обмежувальні заходи та механізми інструктажу для правопорушників в інших злочинах. Крім того, в Україні прийнято спеціальний закон про запобігання та боротьбу з домашнім насильством, який доводить, що Україна може піти своїм шляхом і запровадити власне законодавство, краще за Стамбульську конвенцію.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає президента України, представників уряду та правозахисних організацій до діалогу за участю релігійних кіл щодо спільних дій задля запобігання та протидії домашньому насильству в Україні.

vrcrio.org.ua.



ТОЧКА ВІДЛІКУ - ЛІТОЧИСЛЕННЯ ВІД РІЗДВА ХРИСТОВОГО



Ми ведемо літочислення від Різдва Христового, і лише так історія здобуває ясність. Вказівки «до нашої ери» і «після нашої ери» вказують на Христа – бо мається на увазі «до Різдва Христового» і «після Різдва Христового».

Викуплення минулого і початок нового життя пов'язані з Христом, втіленням і народженням Бога у світ. Ось чому шум новорічних феєрверків не повинен заглушити «тиху ніч» Різдва. Ось на чому основана наша впевненість у майбутньому, ось у чому – джерело нашої радості і причина наших свят.

Без Різдва не буде Нового року, бо всі роки і все життя залишаються у пітьмі. Для тих, хто пропускає Різдво, у кожному новому році не буде нічого нового. Різдво Христове – це єдина правильна точка відліку, єдине світле начало не лише для епохи, але й для нашого особистого життя.

Багато українців уже святкують Різдво Христове разом із більшістю християн світу 25 грудня, а вже потім зустрічають Новий рік. Та коли б ми не святкували, варто пам'ятати: Різдво – головніше і важливіше за Новий рік.

Христос народився! Славимо Його!

ПОЛЬЩА - ЗА РОДИНУ!

Сусідня Польща остаточно бере курс на покращення демографічної ситуації. 2 грудня польський Сейм проголосував за створення нового Інституту родини й демографії – органу із широкими повноваженнями для підтримки статусу і цінності сім'ї.



Основними його завданнями будуть: проведення досліджень та аналізів у сфері сім'ї та демографії; формулювання пропозицій для уряду та парламенту щодо дій, які могли б покращити демографічну ситуацію в Польщі; проведення соціальної та освітньої діяльності на підтримку сім'ї та народжуваності. Президент Інституту стане своєрідним захисником прав сім'ї, представляючи її права і свободи в ситуації, коли вони порушуються.

Нова сімейна структура матиме широкий повноваження та щедру фінансування, подібно до Інституту національної пам'яті (у Польщі він відіграє дуже поважну роль та має багатомільйонне фінансування, що варто було б і нам переймати, особливо зважаючи на інформаційні атаки Росії).

Напередодні голосування за створення промісного інституту польські депутати проголосували за ще один законопроект, який посилює відповідальність за проведення абортів. Пропозиція передбачає, що «дитиною є особа від зачаття до досягнення повноліття». При цьому додається визначення «зачатої дитини» (дитина в період до початку пологів), вбивство якої

може каратися навіть довічним ув'язненням, як і будь-якої людини. Таким чином Польща зрівнює у правах дітей до і після народження, незалежно від будь-яких ознак, що виключає ганебну еugenістичну практику із вбивством дітей з інвалідністю. Наразі жодна країна Європи ще не досягла

такої рівності. Також Польща готує створення електронного реєстру вагітностей, який зобов'язує лікарів повідомляти уряд про всі вагітності та викидні. Це заплановано з метою виявлення незаконних переривань вагітності (підпільні аборти не лише є вбивством дітей, але й загрожують життю і здоров'ю матері).

Ці та інші кроки консервативного польського уряду мали б стати добрим прикладом для України в захисті кордонів, суверенітету та безпеки країни у довготривалій перспективі (покращення демографічної ситуації є буквально фактором виживання європейських націй із критично низьким рівнем народжуваності).

Проблема депопуляції дуже гостро стоїть в Україні. За даними Інституту демографії та соціальних досліджень Національної академії наук, населення України до 2100 року скоротиться майже удвоє, до 22 мільйонів. Попри цей катастрофічний прогноз політики не поспішають скасовувати чи бодай обмежувати масове дітобівство, натомість академіки пропонують розв'язати цю проблему шляхом запрошення мігрантів.

c4u.org.ua.

ПОСЕРЕДНИК ЛИШЕ ІСУС

При побудові стосунків із Богом багато християн допускають одну з найбільших помилок – намагаються зробити це через служителів церкви, так званих «святих», «угодників». Причина цьому – хибне уявлення про їх можливості, перебільшення їх значення та ролі перед Богом. Не віддаючи переваги налагодженню особистих відносин із Господом, не усвідомлюючи потреби у власному покаянні, вони вдаються до прохань про відпущення провин священнослужителями. Переживаючи життєві потреби, маючи перед Богом якісь бажання, вони звертаються у своїх молитвах до вірних Богові людей, що вже упокоїлися, називаючи їх «святими» та «угодниками» і прохаючи заступництва.

Як же Бог дивиться на такі речі? Що про це говорить Біблія? У Слові Божому немає згадки про те, щоб хтось із вірних Богові людей просив заступництва у «святих». Цьому не навчали ні Ісус Христос, ні апостоли.

Ісус Христос заплатив ціну, щоб ми могли жити з Небесним Отцем, – самі ми заплатити її не могли. І Він промовив одному зі Своїх учнів: «Я – дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:6). Він вказав на те, що існує лише один шлях, яким людина може прийти до Бога. Отець Небесний не може прийняти нас до вічних осель інакше, як через Ісуса Христа. Він сказав: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, – і того воскресну Я останнього дня» (Івана 6:44).

Ці Його слова абсолютно узгоджуються з повчанням про те, як потрібно молитися: «Ви ж молитесь отак: «Отче наш, що на небі...» (Матвія 6:9). Єдиний, до кого ми повинні звертатися у своїх молитвах, – Небесний Отець. Для віруючої людини це повинні стати чітким біблійним принципом.

Біблія про посередництво

Посередник – це особа, що сприяє встановленню та здійсненню ділових контактів, дипломатичних відносин між ким-небудь, налагодженню стосунків між людьми, вирішенню різних питань між ними. Саме посередник умовляє примиритися, сприяє встановленню миру між конфліктуючими сторонами, веде переговори стосовно узгодження питань між ними.

Господь «хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди. Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, – людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх» (1

Тимофія 2:4-6). Тобто Святе Письмо запевняє, що посередник дійсно є, і цей посередник – Ісус Христос. Іншого немає і бути не може.

Апостол Павло про це пише в Посланні до римлян: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимося надією слави Божої» (Римлян 5:1-2). Примирення з Богом відбувається через віру в жертву Ісуса Христа, і його збереження забезпечується завдяки Йому ж. І якщо ми з якихось причин втрачаємо мир із Богом, то відновлення можливе лише завдяки покаянню, і впевненість у прощенні приходиться через віру у викупну жертву Спасителя.

Посередник нової угоди

Ісус Христос виступає Посередником нової угоди: «Він – Посередник Нового Заповіту, щоб через смерть, що була для відкуплення від переступів, учинених за першого заповіту, покликани прийняли обітницю вічного спасу» (Євреїв 9:15).

Біблія запевняє, що віруючі люди приступили до «Посередника Нового Заповіту – до Ісуса, і до покровлення крові, що краще промовляє, як Авелева» (Євреїв 12:24).

Мойсея також названо посередником – посередником Закону (Галатів 3:19). Мовою оригіналу слово «посередник» – юридичний термін. Він стверджується, що Ісус – законний Посередник, у певному значенні – повірений нової угоди. Бог застосує цінність крові Ісуса до тих, із ким укладається нова угода. І має законні підстави визнати їх праведними, бо «дарма виправдовуються Його благодаттю, через відкуплення, що

в Ісусі Христі» (Римлян 3:24).

Бог залучає християн до нової угоди та робить їх Своїми царями і священниками. Ісус, будучи Посередником, допомагає їм залишатися чистими перед Богом.

Уроки Йова

Невинний та праведний Йов, який Бога боявся і від злого втікав (Йова 1:1), зазнав неймовірно важких випробувань. Не розуміючи їх причини та те, чому це Господь допустив, він переживає глибоке розчарування в житті, допускає ряд сумнівів. І ось людині, яка є біблійним прикладом праведного життя, Бог відкрився у Своїй святості по-особливому. І Йов промовляє: «Якщо я скажу: Хай забуду своє нарікання, хай зміню я обличчя своє й підбадьорюся, то боюся всіх смутків своїх, і я знаю, що Ти не очистиш мене. Все одно буду я винуватий, то нащо надармо я мучитися буду? Коли б я умився сніговою водою, і почистив би лугом долоні свої, то й тоді ти до гробу опустиш мене, і учиниш бридким мене одіж моя. Бо Він не людина, як я, й Йому відповіді я не дам, і не підемо разом на суд, поміж нами нема посередника, що поклав би на нас на обох свою руку» (Йова 9:27-33).

Він розуміє, що навіть абсолютної його бездоганності та праведності недостатньо для того, щоб правуватися з Богом, що його святість не може ставитися в порівняння з Божою святістю і Його вимогами щодо неї. Він промовляє слова, що мають пророче значення і вказують на майбутнього Месію, Який стане посередником між людиною і Богом, – Ісуса Христа. Завдяки Йому ми отримуємо виправдання і примирення сьогодні.

Син Людський – Бог і Людина водночас, тому Він єдиний посередник, Який зводить мости взаємин між Отцем Небесним і людьми. Він у всьому став подібним до нас, окрім гріха.

«Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, – Він праворуч Бога, і Він заступається за нас» (Римлян 8:24). Примирення з Небесним Отцем, налагодження стосунків із Ним та їх збереження стають доступними та можливими завдяки єдиному посереднику між нами та Ним – Ісусу Христусу. І марні зусилля людей, які вдаються до інших посередників, шукаючи їх заступництва та допомоги.

Ігор КРОЩУК.

ЯК НЕ ПОТРАПИТИ ДО ПЕКЛА

Що робити, щоб не потрапити до пекла? Відповідь на це запитання досить проста і не менш загадкова: щоб не потрапити до пекла, не треба намагатися потрапити до нього. На перший погляд, це виглядає як повна нісенітниця, проте це не так.

Страх потрапити до пекла – дуже дієвий запобіжний механізм. Проте самого страху замало, адже гріх часто так поневолює людину, що вона нічого не може вдіяти із собою. Про це дуже добре висловився апостол Павло: «Знаю, що не живе в мені, тобто в моєму тілі, добре; бо бажання добра є в мені, але щоб зробити таке, того не знаходжу. Добра, якого хочу, не роблю, а зло, якого не хочу, роблю. Якщо ж роблю те, чого не хочу, вже не я роблю те, але гріх, що живе в мені» (Римлян 7:18-20).

Та навіть якщо вам пощастило оминати такого гріховного полону чи, принаймні, вам здається, що ви його оминули (це більше відповідає істині), ви невдовзі переконаєтеся, що добрими справами все одно не виправдаєте колишніх гріхів, або ж, як висловився апостол Павло, «ділами

Закону не виправдається перед Ним ніяка плоть» (Римлян 3:20).

Цікаве, між іншим, продовження цього біблійного вірша: «... бо Законом пізнається гріх». Це повертає наші роздуми до теми поневолення гріхом людського роду: «Усі згрішили і позбавлені слави Божої» (Римлян 3:23). Невтішний висновок, до якого рано чи пізно приходять кожен із нас: навіть якщо ви переконані, що оминули гріховних тенет, – це лише самообман і доказ того, що ви перебуваєте в оманливих гріховних тенетах.

«Бідна я людина! Хто визволить мене від цього тіла смерті? Дякую Богові моєму через Ісуса Христа, Господа нашого» (Римлян 7:24-25). Лише Божя милість, Його всеосяжна любов може врятувати нас від тенет гріха, а разом з ними – і від пекла: «Бог же Своєю любов'ю до нас доводить тим, що Христос помер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римлян 5:8).

Проте більшість людей такий стан речей не сприймає: «Люди полюбили темряву більше, ніж світло, бо діла їхні були лихі; бо кожен, хто чинить зло, щоб не викрили діла його, бо вони злі» (Івана 3:19-20). Ще сказано: «До Своїх прийшов, і Свої Його не прийняли» (Івана 1:11), – «Свої» тут не тільки ізраїльський народ, але й людство в цілому, адже «так полюбив Бог світ,

що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Івана 3:16).

У світлі цих біблійних віршів, дивлячись на все, що коїться в цьому світі, мимоволі підходиш до сумного висновку: люди буквально вибирають для себе місце в пеклі, попри всі Божі намагання відвернути їх зі згубного шляху. «Кожного дня простягав Я руки Мої до народу непокірливого, який ходив шляхом недобрим, за своїми помислами» (Ісаї 65:2), – ці слова з Книги пророка Ісаї звернені до ізраїльського народу, та в наших реаліях їх цілком можна віднести до людства загалом.

От тому-то, щоб не потрапити до пекла, передусім не треба намагатися потрапити до нього.

Звичайно, це спрощення, проте спрощення, яке спрямовує нас у правильному напрямку: Бог любить кожного з нас так, як більше ніхто на світі; Бог «хоче, щоб усі люди спаслися і досягли пізнання істини» (1Тимофія 2:4), і нам, принаймні для початку, варто просто не опиратися Його благодійній волі та дати Ісусу можливість ввійти в наше життя: «Ось, стою при дверях і стукаю; якщо хто почує голос Мій і відчинить двері, увійду до нього, і буду вечорати з ним, і він зі Мною» (Об'явлення 3:20).

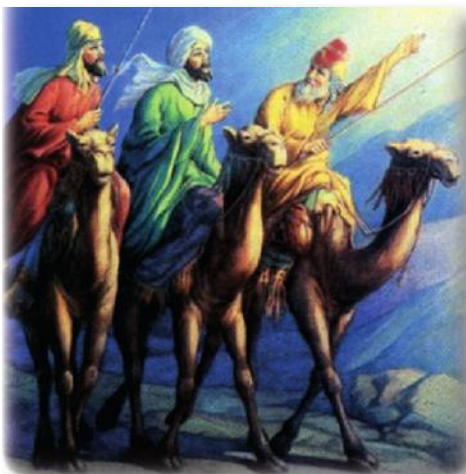
«Слово про слово».

ВІРУЮ



ПОКЛОНІННЯ МУДРЕЦІВ

«Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому. І, як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим. І, зібравши всіх первосвященників і книжників людських, він випитував у них, де має Христос народитись? Вони ж відказали йому: У Віфлеємі Юдейським, бо в пророка написано так: І ти, Віфлеєме, земле Юдина, не менший нічим між осадами Юдиними, бо з тебе з'явиться Вождь, що буде Він пасти народ Мій ізраїльський. Тоді Ірод покликав таємно отих мудреців, і докладно випитував їх про час, коли з'явилась зоря. І він відіслав їх до Віфлеєму, говорячи: Ідіть, і пильно розвідайтеся про Дитятко; а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти й поклонитись Йому. Вони ж царя вислухали й відійшли. І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну. А вві сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі» (Матвія 2:1-12).



Коли темної ночі над сусіднім містечком з'явилось яскраве світло, я подумав, що це вертолїт: мабуть, поліція розшукує злочинців або стався нещасний випадок. Ми щойно повернулися з міста, і наші очі ще не звикли до темряви, але всі ясно бачили в небі майже сліпуче світло, вважаючи, що його джерело – прожектори. Проте наш шофер із задоволенням вказав на мою помилку: джерелом світла була Венера. Вона знаходилася в точці, найбільш наближеній до землі, і сяяла в нічному небі яскравіше, ніж я міг собі це уявити. Мої очі настільки звикли до міського освітлення, що я забув, яким яскравим, прекрасним і захопливим може бути нічне небо.

У давні часи люди не знали ліхтарів і ніколи не забували про нічне небо. У землях на схід від Палестини наука про зірки і планети перетворилася на мистецтво, і кожній зірці було приписане певне значення. Тоді люди вірили, що у світі все взаємозв'язане і якщо щось важливе станеться на землі, це обов'язково відіб'ється на небесах. І навпаки, нове явище серед небесних світил обов'язково ознаменує важливу подію на землі.

Учені старанно працювали над версіями того, чим була «зірка» в Євангелії від Матвія. Комета Галлея виднілася на небі в XII-XI ст. до Р. Х., що дуже зарано для нашої історії. Це міг бути і спалах найновішої зірки, але, ймовірно, йдеться про планети Юпітер і Сатурн, які тричі поєднувалися в VII ст. до Р. Х. Оскільки

Юпітер вважався царською планетою, а Сатурн іноді символізував євреїв, висновок був очевидний: в Ізраїлі має народитися новий цар. Ми не можемо бути впевнені в тому, що саме це спонукало мудреців прийти до юдеїв зі сходу. Але в будь-якому разі астрологи старовини, що уважно стежили за небесними явищами, почали б шукати їх земні аналоги, а найзаможніші з цих мудреців без зусиль могли здійснити таку подорож.

Матвій оповідає про зоряне знамення не для того, щоб задовольнити нашу допитливість. Він не пропонує нам і певну цікаву історію з книжки з картинками, щоб ми легко могли уявити, як родовиті східні царі приносять дари дитині, яка народилася в хліву. Матвій не згадує цей хлів, а каже, що Марія і Йосип жили у Віфлеємі, а після повернення з Єгипту переселилися в Назарет (2:23). Матвій не згадує і про те, що гості святого сімейства належать до царських родів, хоча в оповіданні євангеліста багато різних натяків.

Те, про що розповідає Матвій, може викликати політичний скандал: виходить, що Ісус – справжній Цар, а Ірод – самозванець і узурпатор. Як побачимо далі, цей Ірод помер відразу після народження Ісуса, але сини Іродові продовжували правити і не бажали миритися з тим, що когось називають Царем Юдейським.

Матвій називає людей, які прибули у Віфлеєм, мудрецями, але в деяких перекладах мова йде про «волхвів», що може стосуватися магів, астрологів, майстерних тлумачів снів, знамень та інших дивних явищ. Іншими словами, визнання Ісуса Царем Юдейським не означає, що Його влада поширюється лише на юдеїв. У більшості тлумачень тих місць Священного Писання, де говориться про майбутнє пришествя Царя-Месії (наприклад, Псалом 71(72); Ісаї 11:1-10), міститься ідея, що Його влада принесе Божу справедливість і мир всьому світові. Євангеліє від Матвія закінчується тим, що Ісус посилає Своїх учнів проповідувати всім народам і хрестити їх. Здається, саме так біблійні пророцтва про всевітнє Месіанське царство можуть утілитися в життя. Натяки на це знаходимо в різних місцях Євангелія (наприклад, у вірші 8:11), хоча Ісус велів учням йти передусім не до язичників, а до юдеїв (10:5-6).

Ми бачимо, що навіть коли Ісус був дитиною,

майже нікому невідомою, вже з'явилися яскраві ознаки Його подальшої долі. Адже з людського погляду тієї далекої епохи дари, принесені цій дитині, були гідні царів або богів.

А ключовий момент цієї історії буде описаний наприкінці Євангелія, коли Ісус особисто зустрінеється з одним з наймогутніших людей в Юдеї – з її правителем Пилатом, представником цезаря. Пилат піднесе Ісусу інші дари, хоча цей ставленик римського імператора буде попереджений зверху (через сон дружини), що не повинен завдавати шкоди цьому Праведникові (27:19). Пилатові солдати, знухаючись, називатимуть Ісуса «Царем Юдейським» (див. 27:29). Корона, яку вони покладуть Йому на голову, буде сплетена з терну, а трон для Нього стане хрест. У ту мить яскрава зірка згасне, а пільма вкриє всю землю (27:45). Тоді пролунає самотній голос язичника – римського сотника, який вимовить знаменні слова: «Він був справді Син Божий!» (27:54).

Матвій неначе каже нам на початку Євангелія: дослухайте цю історію до кінця. Подумайте над тим, що означало для Ісуса бути істинним Царем Юдейським! І після цього прийдіть до Нього – будь-якими шляхами, – але з найкращими дарами, які зможете знайти.

Втеча в Єгипет

«Як вони ж відійшли, ось Ангел Господній з'явився у сні Йосипові та й сказав: Уставай, візьми Дитятка та матір Його, і втікай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі, бо Дитятка шукатиме Ірод, щоб Його погубити. І він устав, узяв Дитятка та матір Його вночі, та й пішов до Єгипту. І він там зостався аж до смерті Іродової, щоб збулося сказане від Господа пророком, який провіщає: Із Єгипту покликав Я Сина Свого».

Спостеріг тоді Ірод, що ті мудреці насміялися з нього, та й розгнівався дуже, і послав повбивати в Віфлеємі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше, за часом, що Його в мудреців він був випитав. Тоді сталося те, що сказав Єремій пророк, промовляючи: Чути голос у Рамі, плач і ридання та голосіння велике: Рахиль плаче за дітьми своїми, і не дається розважити себе, бо нема їх...

Коли ж Ірод умер, ось Ангел Господній з'явився в Єгипті вві сні Йосипові, та й промовив: Уставай, візьми Дитятка та матір Його, та йди в землю Ізраїлеву, бо вимерли ті, хто шукав був душу Дитини. І він устав, узяв Дитятка та матір Його, і прийшов у землю Ізраїлеву. Та прочувши, що царює в Юдеї Архелай, замість Ірода, батька свого, побоявся піти туди він. А вві сні остережений, відійшов до країв галілейських. А прибувши, оселився у місті, на ім'я Назарет, щоб збулося пророками сказане, що Він Назарянин буде званий» (Матвія 2:13-23).

Одного разу на моїй проповіді під час великої різдвяної служби був присутній знаменитий історик. Він був відомий своїм скептичним ставленням до християнства, але родина переконана його відвідати службу. Коли вона закінчилася, учений підійшов до мене, широко усміхаючись. «Нарешті я зрозумів, за що люди люблять Різдва», – сказав він. «Дійсно? Розкажіть мені», – попросив я і почув таку відповідь: «Дитина нікого не налякає, так що це лише радісна подія, яка нічого не означає!».

Я був приголомшений. Основою різдвяної історії в Матвія є яказ те, що Дитина Ісус здалася одному з володарів настільки небезпечною, що той наказав убити усіх немовлят у цілому місті, щоб позбутися Його. Інший

євангеліст, Лука, розповідає про Дитину, Який належить стати Царем світу. Послідовники Ісуса незабаром піддадуться переслідуванню як люди, небезпечні для встановленого в імперії порядку. Із самого народження Ісус становив небезпеку для тих, чиї політичні ігри Він у майбутньому міг розладнати, і тінь хреста вже тоді лежала на Ньому.

Ангели попередили Йосипа, який ледве встиг утекти з Віфлеєму з Марією і маленьким Ісусом. Ірод Великий був здатен убити будь-яку людину (навіть улюблену дружину), якщо на неї падала підозра у змові проти нього. Помираючи, Ірод наказав зарізати найзатніших жителів Єрихону, щоб городяни ридали на його похороні. Цей Ірод і оком не моргнув, віддавши наказ про вбивство немовлят тільки тому, що один із них міг стати претендентом на його престол. Його параноя росла пропорційно росту його влади, як і у всіх диктаторів, у всі часи.

Ісус – Месія, Який народився під час горя, протиріччя, жорстокості і страху. Проженіть усі думки про мирні різдвяні картини. Перш ніж Принц світу навчився ходити і говорити, Він був бездомним вигнанцем, Якого переслідувала влада. Але і в цьому розділі, і в деяких інших Матвій стверджує, що навіть коли становище здавалося безнадійним, Ісус – саме Той, про Кого говорилося у Священному Писанні юдеїв.

Так з'явився Спаситель, так Господь почав спасіння обраного народу і всього світу. Не можна жити в комфорті, коли світ у біді, не можна вести безтурботне життя, коли світ страждає від жорстокості і несправедливості. Якщо Ісус є Еммануїлом (що означає «з нами Бог»), Він має бути з нами скрізь, де ми страждаємо від болю. Саме на це наголошує цей розділ.

Деяких читачів може спантеличити те, як Матвій цитує біблійні тексти. Наприклад, у вірші 2:15 – «Із Єгипту покликав Я Сина Свого» – він цитує Осію (11:1); здається, що євангеліст ігнорує той факт, що пророк говорив про вихід євреїв з Єгипту, а не про майбутнє пришествя Сина Божого. Але Матвій вірить, що саме Ісус здійснює призначення Ізраїлю: як Син Божий, як істинний Ізраїль, Він здобуває перемогу там, де історичний Ізраїль зазнав поразки (Осії 4:1-11).

Наступна цитата (2:18), яка підводить прозору основу під вбивство немовлят у Віфлеємі, узятя з Єремії (31:15). І знову тут усе багатоглибше, ніж може здатися на перший погляд. У Єремії весь 31-й розділ присвячений укладанню «нового заповіту» Бога з Ізраїлем, зокрема поверненню Ізраїлю на землю обітовану після вигнання і розсіяння. Пророк запевняє, що хоча зараз Ізраїль плаче і тужить, настає його спасіння. Цитуючи його, Матвій знову натякає на те, що Ісус приносить полегшення навіть у тих ситуаціях, коли все здається безнадійним і тужливим.

Врешті-решт Матвій пов'язує переселення сім'ї Ісуса в Назарет з пророцтвом: «І вийде Пагінчик із пня Єссеєвого, і Галузка дасть плід із коріння його» (Ісаї 11:1). Це означає, що царський рід Давидів відродиться – увесь знаменитий 11-й розділ Ісаї присвячений цьому пророцтву. Матвій намагається знайти натяки скрізь, де тільки можливо, і оскільки на івриті слово «гілка» звучить як «nazir», євангеліст дає нам зрозуміти, що йдеться про Ісуса – Назарянина (2:23), галузку роду Давидового. Через Ісуса, Який народився, щоб стати істинним Царем Юдейським, Господь приносить спасіння, на яке Його народ так довго чекав. Тим самим Матвій дарує нам відчуття Божої присутності в історії і запрошує подивитися, як новий Вихід розкриється перед нашими очима.

Томас РАЙТ.

ЧИЯ СПРАВА?

Республіка (від латинського *res publica* – «загальна/суспільна справа») – це політична система, за якої всі вищі органи державної влади або обираються загальнонародно, або формуються загальнонаціональними представницькими установами (наприклад, парламентом) на певний термін.

Оскільки основним носієм влади за республіканської форми правління є народ, поняття «демократія» у широкому значенні включає і республіку. Тому при протиставленні

республіканської та демократичної систем про демократію в буквальному, вузькому значенні слова говорять як про «пряму демократію», а про республіку – як про «представницьку демократію».

Найбільш примітивною формою республіканського правління є так званий парламентаризм, коли виборні органи мають всю повноту влади. Небезпекою такого підходу є те, що при недостатньому поділі та взаємоконтролі виконавчої, законодавчої та судової гілок (так званої системи стримувань та противаг) невелика група політиків зосереджує всю владу у своїх руках та отримує безроздільний доступ до державних ресурсів.

Подібна система найбільш схильна до корупції та зловживань. Кожен, хто дорвався до влади, розуміє, що

це – його зоряний час, який не триватиме вічно; потрібно скористатися нагодою, ловити момент. Будь-яке рішення еліти, що обирається (скуп народу), як їх іронічно називали за радянської влади) стає в цьому разі найвищим критерієм істини й справедливості.

За такої форми правління навіть якщо держава має Конституцію, найвищим законом вона є лише номінально. Тоді як у державах зі стійкими традиціями конституціоналізму (таким, як, скажімо, Великобританія чи Швейцарія) конституційні принципи століттями зберігаються незмінними, і основний закон держави доповнюється лише за необхідності, для багатьох країн радикальні зміни конституції є звичайним ділом.

Так, наприклад, конституція Гаїті починаючи з 1801 року змінювалася 23 рази, Венесуела з 1811 – 25 разів, Еквадору з 1830 – 20 разів, Нігерії з 1922 – 9 разів, ПАР з 1931 – 5 разів,

Таїланду з 1932 – 17 разів, Китаю, з 1954 – 4 рази, Гани з 1957 – 4 рази. Коли кожна політична сила, прийшовши до влади, перекидає конституцію країни під власні інтереси або просто ігнорує закладені там принципи, поняття «основний закон» застосовується до конституції досить умовно.

Зрілою формою республіканського правління є саме конституційна республіка, коли повноваження всіх виборних органів обмежуються чіткою фактичною, а не номінальною поділом гілок влади, кожна з яких підпорядкована єдиному вищому закону – встановленому конституцією. У конституційній державі правлять не люди – править закон.

Така форма правління найближча до біблійних установ про управління народом Божим. Закон Мойсея був Його Конституцією. Положенням Закону як мінімум повинні були підкорятися всі – від царя до пастуха. Судді не призначалися рішенням

імператора, а самі помазували на царство засновники правлячих династій.

Відповідно до Закону до правителів різного рівня висуваються рівні вимоги: «І взяв я головних з ваших колін, мужів мудрих, і випробуваних, і зробив їх начальниками над вами, тисячниками, сотниками, п'ятдесятниками, десятниками та наглядачами по колінах ваших. І дав я наказ суддям вашим у той час, говорячи: Вислухуйте братів ваших і судіть справедливо, як брата з братом, так і прибульця його; не розрізняйте осіб на суді, як малого, так і великого вислуховуйте: не бійтеся обличчя людського, бо суд Бога справа» (Повторення Закону 1:15-17).

Верховенство права, рівна відповідальність перед законом та незалежність суду – головні критерії відповідності суспільного устрою біблійним принципам.

С. Г.

ВІРУЮ



РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Час, коли один рік передає естафету наступному, традиційно став святковим. У ці дні люди вітають одне одного: «З Новим роком і Різдвом Христовим». Є два аспекти Різдва: фізичний – народження Ісуса у світ та духовний – народження Сина Божого в серцях людей. На жаль, другий аспект багатьом людям невідомий.



Мову про народження Христа у Вифлеємі доречно почати згадкою про пророцтво Ісаї, до якого звертається апостол Матвій. Описуючи з'явлення ангела Йосипу, він каже: «А все оце сталося, щоб збулося сказане пророком від Господа, який провіщає: Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ім'я Еммануїл, що в перекладі є: З нами Бог» (Матвія 1:22-23). Пророцтво підкреслює унікальність з'явлення Христа в земному житті: Він був зачатий без участі чоловіка! Такого не траплялось ніколи і ні з ким. У свою чергу, біблійний факт чудесного зачаття є доказом божественної природи Ісуса (Луки 1:25).

Диво народження Христа

Існує кілька важливих речей, пов'язаних із народженням Христа, на яких слід наголосити. Ісус Христос – не від світу. Освальд Чемберс писав: «Ісус Христос народився в цей світ, а не з цього світу. Він не був «продуктом розвитку історії», Він увійшов в історію ззовні. Ісуса Христа не можна назвати найкращим з людей, Він – Істота, на Яку рід людський не може пред'явити ніяких прав. Це не людина,

що стала Богом, а Сам Бог у тілі... Різдво нашого Господа було Його пришеств'ям у світ».

Син Божий є Творцем світу, який повстав завдяки Йому (Івана 1:3,10). Але Творець, народившись як звичайна людина, добровільно стає частиною цього світу. Воістину, як писав апостол Павло: «Безсумнівно, велика це таємниця благочестя: Хто в тілі з'явився, Той оправданий Духом, Ангелом показався, проповіданий був між народами, увірувано в Нього в світі, Він у славі вознісся!» (1 Тимофія 3:16).

Пришестя у наш світ через народження було приниженням для Господа. Апостол Павло каже так про Ісуса: «Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Філіп'ян 2:7). Адже Ісус – Бог і Творець, і будь-яка зміна цього становища може бути лише приниженням.

Але яка мета народження Христа? Заради чого Ісус понизив Себе? Існують деякі речі, які апостол називає таємницею благочестя. Але аж ніяк не можна сказати, що мета приходу Ісуса (а значить, і мета Його народження) – також таємниця. Писання неодноразово, чітко та ясно стверджує, що Ісус прийшов, щоб спасти людей. «Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служити Йому, а щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Матвія 20:28). «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10).

Можна також сказати, що Ісус народився, щоб померти: «А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу

смерті, щоб діавола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі» (Євреїв 2:14-15).

Своєю смертю Ісус дає можливість людині спастися від гріха. Тому народження та смерть Ісуса – засіб і ціна спасіння та нового життя з Богом. Ісус народився у світ, щоб народитися в серцях людей.

Нове народження

Ісус сказав: «Перебувайте в Мені, а Я в вас!» (Івана 6:15:4). Апостол Павло писав до галатів: «Дітки мої, я знову для вас терплю муки породу, Отже, у християнах має «відбиватися» Христос. У тих, хто називає себе величним іменем Христа, навколишні повинні бачити ніби самого Христа. Як дзеркало відбиває зображення, так життя людини повинно стати дзеркалом, яке відображає Христа. Таким був Павло, тому й казав про себе: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Галатів 2:20).

Перебування Христа в людині – не містика і не магія. Це прояв концепції «нового створіння», з'явлення нової внутрішньої людини, або духовного народження. У 2 Коринтян 5:17 про це написано: «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!».

Мова не про те, що старе внаслідок якісних змін стало новим. Старе зникло, а з'явилося принципово нове.

«Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом... Не кажіть неправди один на одного, якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її, де... все та в усьому Христос!» (Колоссян 3:3-11).

«Бо правда в Ісусі, щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в звабливих пожадливостях, та відновляється духом вашого розуму і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Ефесян 4:21-24).

«Отож, ми поховані з Ним

хрищенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя... наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха! А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо... Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім» (Римляни 6:4-11).

Отже, «нове створіння» – це не «стара» людина з новими обов'язками та привілеями. Це інша людина, з новими сумлінням, волею, почуттями, мисленням і вчинками. Людина стає таким створінням, тільки поєднавшись із Христом, будучи «в Христі» (2 Коринтян 5:17). Вона настільки віддається Богу, що в ній «відбивається» образ Христа.

Таке проживання Христа в слухняних Богові людях – одна із сутностей Божих предвічних намірів. Павло стверджує, що серцевина Божого Слова, яка раніше була таємницею, – Христос у християнах (Колоссян 1:24-27).

Що потрібно для Різдва

«Перебувайте в Мені, а Я в вас!» (Івана 6:15:4). Що потрібно для того, щоб у серці народився Христос? Потрібно чути Євангеліє, щоб мати віру (Римляни 10:13-17; Євреїв 11:6). На підставі цієї віри потрібно покаятися в усіх гріхах (Дії 2:38) та визнати Христа (Римляни 10:9-10; Дії 8:37). Останній крок до народження згори – це водне хрищення для прощення гріхів (Дії 2:38; Івана 5:3:3), за допомогою якого людина «зодягається» в Христа (Галатів 3:27). Занурення людини в воду символізує смерть для гріха, знищення «старої» людини, а виринання з води є символом народження до нового життя.

Який вид оберете ви

Люди люблять свята. Згідно з опитуваннями, для багатьох людей найулюбленіші свята – Пасха і Різдво, тобто ті, які пов'язані з народженням, життям, смертю та вознесінням Христа. Попри це існує певна проблема.

Вона полягає в тому, що люди у світі не сприймають серйозно сутність Різдва Ісуса.

Для переважної більшості Різдво – привід кілька днів святкувати. Але важко уявити, як можна образити Ісуса ще більше, святкуючи Його день народження і зовсім не звертаючи уваги на те, для чого Він народився, в інші дні!

В 1 Коринтян 5:7 читаємо: «Отож очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений». Хтось вбачає в цих словах підставу святкувати Пасху як свято воскресіння. Насправді ці слова ніщо інше, як заклик відмовитися від гріховного життя та стати «новим» створінням. Причина і мотив такої зміни – Сам Христос є Пасхою, тобто жертвою за гріхи людей.

Те саме стосується і народження Христа. Хтось вбачає у цьому факті підставу для гостини і святкування. В одному з американських фільмів різдвяної тематики один з головних героїв стверджує: «Якщо Санта не прийде, то й Різдва не буде». Тільки вдумайтесь! Це означає, що у свідомості людей свято Різдва ніяк не пов'язано з Ісусом!

Але «як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони» (Галатів 4:4). Христос народився у світ, щоб дати нове народження нам і щоб народитися в наших серцях. Можна сказати, що Він стукає у двері наших сердець. Апостол Павло молився, «щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях» (Ефесян 3:17).

Його серце прийняло Христа, і він мав право сказати: «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені». Саме це є найкращим святкуванням Різдва Христового – щоденне життя, присвячене Богу, адже заради цього Він народився та помер.

Отже, є два типи святкування Різдва. Один із них – це 365 днів на рік, прожитих для Бога, інший – кілька днів веселих свят із подарунками та застіллями. Який вид святкування обираєте ви?

Дмитро ГАЛЮК.

СКІЛЬКИ ПОТРІБНО ДЛЯ ЩАСТЯ?

Кажуть, що всім, незалежно від статі, віку, добробуту і становища в суспільстві, для щастя потрібно однаково: «ще трішки». Грошей – трішки більше, здоров'я – трішки краще, роботу – трохи цікавішу, супутника життя – трохи турботливішого. Чого б то не стосувалося, ще трішки – і все буде чудово!

Звідки таке ставлення? Воно ґрунтується на двох вельми спокусливих ідеях. Перша: щастя – це відсутність проблем. Але це далеко не так. Хто говорить, що ніколи не мав проблем, той або чогось не помічає, або нещирий. Або ж – мертвий, а це вже саме по собі проблема. Без проблем життя не тільки неможливе, але й безглузде. Саме вирішуючи проблеми, ми реалізуємося як особистість. Щасливо доживши до срібного весілля й оглядаючись в минуле, ми з дружиною особливо тепло згадуємо не стільки періоди благоденства, скільки негаразди, які нам випали, й те, як ми разом їх долали.

Друга помилкова передумова – Бог хоче, щоб ми були щасливі. На жаль, цей аргумент доводилося чути навіть як виправдання бажання зруйнувати сім'ю – чи то свою або чужу: «Бог же хоче, щоб ми були щасливі...» Це дуже небезпечна помилка. Бог бажає не щоб ми почувалися безтурботними щасливчиками, але щоб ми були святі. А цьому дуже навіть сприяє розвиток стійкості й терпіння в подоланні всіх тих же труднощів.

Недарма брат Господній Яків пише: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали. А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не

докоряє, і буде вона йому дана» (Якова 1:2-5).

І ще: «Отож, браття, довготерпіть аж до приходу Господа! Ось чекає рільник дорожочинного плоду землі, довготерпіть за нього, аж поки одержить дощ ранній та пізній. Довготерпіть же й ви, зміцніть серця ваші, бо наблизився прихід Господній! Не нарікайте один на одного, браття, щоб вас не засуджено, он Суддя стоїть перед дверима! Візьміть, браття, пророків за приклад страждання та довготерпіння, вони промовляли Господнім Ім'ям! Отож, за блаженних ми маємо тих, хто витерпів. Ви чули про Йовове терпіння та бачили Господній кінець його, що вельми Господь милостивий та щедрий» (Якова 5:7-11).

Як не переплутати благословення і спокусу

Як довго потрібно бути готовим до випробувань? Слово Боже називає конкретний термін – «аж до приходу Господа». І при цьому підбадьорює: «Наблизився прихід Господній; Суддя стоїть перед дверима; вельми Господь милостивий та щедрий». І, не залишаючи ці твердження голосливими, наводить як приклад терпіння хлібороба, пророків і Йова.

Здавалося б, Книга Йова найменше асоціюється з милосердям і співчуттям Божими. Йов не знав, чому на нього звалилися всі оті випробування. Але ніхто в цьому світі не отримував гарантій безтурботного життя і не застрахований від нападків сатани. Ми навіть не можемо знати напевно, що саме з того, що відбувається з нами, виявиться благословенням, а що – спокусою. Нерідко саме те, що ми вважаємо Божим благословенням, виявляється спокусою зовсім іншого походження. А те, що ми часом вважаємо покаранням, часто виявляється благословенням випробуванням від Бога. Головне – подібно до Йова пам'ятати: все, що відбувається, – у руці Божій і слугує на добро всім, хто любить Його (Римляни 8:28).

Життя Божого пророка теж, за великим рахунком, було несолодким. Той, хто отримував це благословення, автоматично потрапляв до

групи ризику. Божя думка у світі непопулярна, і бути Його пророком – завжди небезпечно для здоров'я. Справжні пророки ніколи не знали спокою і майже всі «погано закінчили». Недарма навчений гірким досвідом Амос намагається, наскільки можливо, зняти з себе персональну відповідальність. Він каже Амації, священникові з Бет-Елу: «І відповів Амос і сказав до Амації: Я не пророк, і не син я пророків, я пастух та оброблювач диких фіговниць. І взяв мене Господь від отари, і промовив до мене Господь: Іди, пророкуй Моєму народові Ізраїлеві!» (Амос 7:14-15).

Можливо, приклад із хліборобом здається не настільки драматичним, але це не зменшує його глибини. Рік за роком хлібороб робить працю, яка, якщо покладатися на власні сили, абсолютно безглузда. Саджаючи зерно, він не в змозі контролювати дощ і сонце, без яких воно не зійде. Він терпляче чекає, не уподібнюючись Карлсону з дитячої повісті, який посадив персикову кісточку в горщик і щодня викопував її, щоб побачити, наскільки вона виросла.

Мудрість – у терпеливості

Мудрість, яку дає Господь, – не в очікуванні, що щось ще має «трішки» змінитися, а в терпеливості, яка підкріплена обітницею: «Наблизився прихід Господній; Суддя стоїть перед дверима». З кожним днем прихід Господній все ближче. Чи це не щастя? Тому не варто, подібно Амоса, просити у світу поблажливістості, що ми, мовляв, наче і не пророки, і не діти пророків. Ми – більше того. Ми – діти Божі, які можуть пізнавати волю Отця через Його Слово і силою Його Духа. А Дух викриває світ про гріх, і про правду, і про суд (Івана 16:8). Той, хто для нас – Утішитель, для світу – Викривач, і тому «усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані» (2 Тимофія 3:12). Так що – «з великою радістю приймайте, браття мої, коли впадаєте в різні спокуси».

Сьогодні, на жаль, це не найпопулярніша точка зору. Книги на візирець «Сім кроків до щасливого життя» або «Десять секретів

процвітання» розходяться «на ура», а книгу «Десять секретів страждань» або «Сім кроків до несправедливих гонінь» навряд чи хто купить. Проте Біблія – саме така книга. Вона гарантує нам проблеми: «У світі зазнаєте страждань» (Івана 16:33). І вона ж гарантує щастя, від проблем незалежне: «Я світ переміг» (там же). Кожен, хто шукає щастя в чому-небудь іншому, неминуче буде розчарований.

Єдиний надійний спосіб уникнути розчарувань у цьому світі – не зачаровуватися ним. Не зачаровуватися матеріальними благами, не зачаровуватися політикою, не зачаровуватися роботою, не зачаровуватися людьми, не зачаровуватися комфортом і безпекою. І найголовніше – не зачаровуватися собою. Ні фізичними здібностями, ні силою, ні міцним здоров'ям. Усе це – лише ілюзія і може бути втрачене в будь-який момент. Як зауважив колись Жванецький, здорову людину від інваліда відрізняє лише одна мить: раз – і все. Особливо ж небезпечно спокушатися своїми передбачуваними «духовними досягненнями». Як тільки ми помічаємо в собі такі – ми вже піддалися спокусі, і нас підстерігають ще більш небезпечки. Лише благодаттю Божою ми є те, що ми є.

Найважчий період служби в армії, як відомо, – перші місяці. Сержанти як можуть витравлюють з новобранця «стару» цивільну людину. Щастя – не в відсутності проблем, а в усвідомленні, що Бог, що вищий від будь-яких проблем, творить добро зі зла, тому що в цьому світі його творити більше нема з чого. Він використовує наші проблеми, щоб зробити нас сильнішими в Дусі. Використовує для Своєї слави, співучасниками якої ми й стаємо через віру в Ісуса Христа.

Бог не розчарувався у світі – Бог полюбив його. Полюбив так, що віддав Сина Свого, щоб викупити нас і щоб ми змогли, без міри отримуючи справжнє щастя Його благодаті, увійти у світ не злегка змінений, а створений заново. Його не влаштовує «трішки».

С. Г.



НАРОДИВСЯ МЕСІЯ І ПЕРЕБУВАЄ МІЖ НАМИ

Ця була звичайна субота, подібна до всіх інших. Жодного особливого святкування.

Однак того дня в синагозі Назарету панувала небуденна атмосфера. Рабин з тривогою чекав, коли почнеться читання священних текстів. Люди, яких прийшло більше, ніж зазвичай, скупчилися в невеликій центральній залі. Пройшла чутка, що в селі перебуває Ісус. Його бачили в будинку його батька, теслі, й усі були впевнені, що Він, як єврей, дотримуючись Божого Закону, мав відвідати синагогу. Вони з цікавістю очікували, що Він повторить те, що зробив і в інших селах.



Остання новина прийшла з Капернауму: після читання священного тексту Він почав говорити, не поступаючись рабину, який не зміг вчинити нічого кращого, як вигнати його з синагоги під тим приводом, що Він, Ісус, не мав дозволу від первосвященників говорити про Закон Божий. Натопт підліз на дві групи: тих, хто підтримував рабину, вірного традиціям, і тих, хто натомість бачив у словах Ісуса заклик повстати проти пасивного смирення і покірності. Там також почалися заворушення, доки не прийшов загін римських вояків і не відновив порядок. Тепер і тут, у його рідному селі, люди очікували, що щось станеться, – не стільки тому, що вони хотіли за щось боротися, скільки через те, що тут ніколи нічого нового не відбулося.

Того дня було зачитано уривок з пророка Ісаї: «І ти, Юдо, вже не будеш найменшим племенем Ізраїлевим; від тебе народиться Месія, який прийде звільнити людей від їх рабства».

Рабин згорнув сувій, віддав його служителю і почав говорити: «Одного дня Бог звільнить нас від всіх рабських пут. Ми вже не будемо в'язнями ворожих армій, і зірка Давида

засяє високо в небесах. Бог Ізраїлю буде єдиним Богом, і ми, його обраний народ, прославимо його по всій землі. Прийде Месія, щоб спасти нас, і настане день, коли темряву буде подолано. Але до тих пір ми маємо пильнувати себе, дотримуватися законів, які Ягве дав Мойсею і нашим батькам».

Рабин продовжував говорити. Але не було нікого, хто б уважно його слухав. Загальна увага була прикута до кутка синагоги, де сидів Ісус зі своєю родиною. Лиш його, єдиного, глибоко вразили слова рабина. Він не відчував поглядів, спрямованих на нього. Він знав, що цікавий людям, таке вже траплялося в інших синагогах, і дозволяв їм це робити. Ісус слухав слова, які так приваблювали його: прийде Месія, Спаситель, який введе нас з нашого рабства... Він, звісно, знав цей уривок, розумів його зміст і з дитинства, як і всі євреї, очікував дня слави. Але тепер ці слова бриніли в його вухах сильніше, ніж звичайно, відгукувалися всередині, в його душі, і наростили відлуння, походження якого він знав.

Коли рабин закінчив говорити і віддав подяку Богові, то запитав, як зазвичай, чи хтось із чоловіків не має бажання говорити (жінкам це не дозволялося). Інстинктивно всі повернули голови в бік, де сидів Ісус. Навіть рабин був впевнений у тому, що мав передати слово саме йому і вже готувався до дискусії щодо прочитаного фрагменту священного Писання. Але Ісус, здавалося, був відсутній, поглинений якимись своїми роздумами і не мав наміру підніматися. Слова відлунювали в його скронях: «Прийде Месія, щоб звільнити нас від рабства...» Мати доторкнулася до нього: «Ісусе, люди очікують, що Ти говоритимеш, як

це робив в інших синагогах».

Ісус із легкою усмішкою кивнув на знак згоди і підійшов до катедри.

– Ви щойно чули, що прийде Божий обранець, аби звільнити народ Ізраїлю. Ось Я вам кажу, що сьогодні настав цей довгоочікуваний день: Месія, Спаситель, на Якого чекали народи, – серед вас.

Його відразу ж перервав рабин:

– Ні, Ісусе, Ти не можеш цього казати, бо ніхто не знає ні дня, ні години. Навіть пророки не знали, коли це має статися.

– Це, власне, і є той день, Я це кажу вам. Серед вас народився Той, хто принесе спасіння усьому світу.

Рабин знову встав:

– Мені шкода, що мушу перервати, але Ти не можеш так говорити. Люди чекають, що Ти коментуватимеш прочитаний текст, а не підмінятимеш Собою владу Бога, який ніколи не відкривав часу, коли прийде Месія.

– Але Я говорю власне тією владою, яку Мені дав Мій Отець.

Люди були спантеличені, але рабин не відступав:

– Твого батька ми знаємо, Твоя сім'я живе серед нас, і навіть Ти виріс серед нас. Якщо Ти не вчився в Єрусалимській школі, де вивчають Святе Письмо, то звідки знаєш те, чого навіть пророки і всі рабини ніколи не знали?

– Я вже сказав вам, Я дізнався від Отця і вам кажу, що Месія прийшов і вже є серед вас. З натовпу почувся голос:

– Якщо Твій батько – тесля, то як він міг навчити Тебе Писанню краще, ніж рабин?

– Якби ви уважно слухали те, що кажуть ці сувої, то також мали би Отця, який навчав би вас того, чого ви не знаєте. Від батька, якого ви знаєте, Я навчився жити в цьому світі, навчився того, що навіть від звичайного шматка дерева можна чогось навчитися. Але Я говорю про Отця нашого Небесного; від Нього Я дізнався, що прийшов час спасіння.

У синагозі здійнявся шум, почувся тихий сміх. Рабин закликав натовп до гідної поведінки і знову звернувся до Ісуса.

– Ти, звісно, усвідомлюєш, який вплив мають Твої слова на цих людей. Я ще раз прошу Тебе говорити про текст із пророка Ісаї шанобливо,

інакше я буду змушений Тебе посадити.

– Але це, власне, Я і роблю. Я вам кажу, що сьогодні збувається все, чого навчали пророки. Будь-хто може знати хвилину, коли прийде Бог. Усе, що необхідно, – це лише чесне і щире серце, яке має бажання дізнатися, де справедливість і свобода. Не треба навчатися в Єрусалимі, аби знати, що справедливе, а що – ні. Кожного разу, коли ваше «істинне» сумління вам каже, що ви зробили добре, Бог знову народжується посеред вас, звільняючи від рабства зла.

Ісус не мав змоги продовжити промову, тому що в синагозі відбувалося власне те, чого боявся рабин. Ті, які не зносили єрусалимської влади, стали говорити, що й справді немає жодної необхідності у навчанні первосвященників і що їм досить їхнього рабина, аби пояснити Письмо і забезпечити дотримання законів Завету, який Бог уклав зі своїм народом.

Ісус хотів сказати, що Він не це мав на увазі. Але тут виступила фракція прихильників Єрусалиму, обізвавши супротивників революціонерів. Мало того, вони вимагали донести на Ісуса владі як на проводирів і підбурювача людей. Йосип, його батько, бачачи, що відбувається, підійшов до Нього і попросив піти з синагоги і повернутися додому. Задля безпеки він попросив супроводжувати його декого із друзів і підштовхнув Ісуса до виходу. Коли вони прямували в село, де мешкав хтось із родичів, щоб дати Ісусові змогу спокійно відпочити, здалеку побачили римських вояків, які йшли наводити порядок у синагозі.

«Такі вже вони є, – думав Ісус. – Я говорив про Месію і Спасителя, який принесе мир і справедливість у їхні серця, а вони відразу подумали про Єрусалим, про те, кому мало б належати право керувати їхнім життям. Нелегко пояснити цим людям, що Месія народився і прийшов для того, аби принести справжнє спасіння Боже».

Наступної суботи Він говоритиме в іншій синагозі; напевно там вдасться пояснити краще, ніж у рідному селі.

«Зрештою, – подумав Він, – жодного пророка не приймали добре там, де він народився».

Юджіно КАНЕСТРИ.

«В УКРАЇНІ БЕЗЗАКОННЯ НЕ МАЄ ВДЯГНУТИСЯ В РИЗИ ЗАКОНУ» - МИХАЙЛО ПАНОЧКО НА ЗУСТРІЧІ ВРЦІРО З УРЯДОВЦЯМИ

1 грудня 2021 в Українському Біблійному Товаристві відбулася зустріч ВРЦІРО з прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем та іншими урядовцями. Серед низки розглянутих питань та пропозицій глави Церков вкотре торкнулися теми небезпеки гендерної ідеології, яка нарівні з кричущими соціальними проблемами чинить загрозу майбутньому нашої держави.



«Я вірю, що влада дається людям, щоб робити добро, берігти правду, захищати сиrotу, вдову, бідного та карати беззаконня. Тому моя перша порада – щоби чиновники читали Біблію, яка багато вчить про добре урядування», – заявив у своєму виступі старший єпископ УЦХБЄ Михайло Паночко.

«Хмари гріха і неправди нависли над Україною і тиснуть сьогодні на уряд, але беззаконня не має вдягнутися в ризи закону! Це найгірша загроза для нашого народу, яка здатна зруйнувати незалежність і цілісність. Бог беззаконня не благословить, тому ми повинні не допустити в законодавче поле гріх Содому і Гоморри», – зауважив старший єпископ.

Замість ратифікації Стамбульської конвенції глави Церков і релігійних організацій закликають вживати практичні заходи та розвивати національне законодавство України з протидії домашньому насильству та насильству проти жінок, як це роблять інші країни Європи, які також відмовилися від ратифікації цієї конвенції. Крім того, Михайло Паночко нагадав, що релігійна спільнота виступає проти законопроекту № 5488, який несе пряму загрозу для реалізації конституційного права на свободу віросповідання.

Учасники засідання порушили також теми тарифів на енергоносії, перебігу вакцинації, демографічної кризи, розлучень і сирітства, мігрантів та витік робочої сили за кордон тощо.

Релігійні діячі звернули увагу прем'єр-міністра на необхідність розробки державної сімейної політики та затвердження відповідної державної програми з необхідним бюджетним фінансуванням. Парламент пропонує створити державну службу у справах дітей. Однак, на переконання членів ВРЦІРО, цей

орган не повинен стати структурою, що карає, він має бути сервісною службою, яка допомагатиме сім'ям, батькам і матерям, особливо у складних життєвих обставинах, а також сприятиме повному заміщенню інтернатів для сиріт сімейними формами виховання – такими, як дитячі будинки сімейного типу.

«Ідея створення держслужби у справах дітей – це односторонній підхід, адже не варто захищати дитину у відриві від сім'ї. Краще створити міністерство у справах дітей, молоді та сім'ї, яке б вживало комплексні заходи на підтримку сімей, відповідального батьківства і материнства», – відзначив єпископ Римсько-Католицької Церкви Віталій Кривецький.

Про необхідність заборони в Україні комерційного сурогатного материнства, яке, по суті, є різновидом торгівлі людьми, сказав митрофорний протоієрей УГКЦ о. Олекса Петрів. Релігійні діячі порушили низку інших актуальних тем.

Денис Шмигаль, своєю чергою, поінформував присутніх про темпи вакцинації, ухвалення Парламентом Закону «Про службу військового капеланства», фіксацію ціни на газ для релігійних організацій на рівні 16,55 грн та перспективу енергетичної модернізації в Україні. Глава уряду підтвердив зацікавлення у продовженні діалогу з ВРЦІРО та проведенні подібних зустрічей на вищому рівні за потреби.

ГЕННАДІЙ МОХНЕНКО ОТРИМАВ ПРЕМІЮ «СВІТЛО СПРАВЕДЛИВОСТІ»

Цьогоріч на дев'ятій церемонії вручення премії «Світло справедливості» нагороду отримав Геннадій Мохненко, громадський діяч, пастор церкви «Добрих змін», батько 38 дітей із Маріуполя.

Щороку премія «Світло за справедливість» за моральне, духовне та етичне лідерство відзначає людей, які є прикладом доброго служіння та жертвності; які самовіддано працюють над розв'язанням соціальних проблем і порятунком життя.

З часу заснування премії Інститут лідерства та управління Українського католицького університету відзначає таких особливих людей, як видатний український публіцист і літературознавець, політв'язень, активний діяч національно-демократичного руху та член ініціативної групи «Першого грудня» Євген Сверстюк, який у 2010 році став першим лауреатом нагороди; лідер кримськотатарського національного руху Мустафа Джемілев; Леонід Фінберг, головний редактор видавництва «Дух і літера»; Дмитро Карабчук, голова ГО «Лісові ініціативи та суспільство».

«Ми шукаємо людей, які випромінюють світло; ми дивимося на тих, хто шукає і любить правду і готовий служити правді. Ми шукаємо тих, хто вміє любити інших і готовий служити цим людям. І саме любов дає змогу цим людям сяяти світлом справедливості; саме любов робить справедливість живою та справжньою», – прокоментував Володимир Турчиновський, декан факультету соціальних наук УКУ, член відділу премії «Світло справедливості».

Премію заснувала канадка українського походження Анастасія Шкільник на честь свого батька, доктора Михайла Шкільника, видатного юриста, громадського та політичного діяча з часів визвольного руху в Україні 1917-1920 років. Засновником премії та одним із членів капітули «Світло справедливості» є також єпископ УГКЦ Борис Гудзяк.

«Ця нагорода відзначає особливих людей за їхню здатність запалити світло справедливості у темних щілинах людської душі та вказати шлях до більш людяного суспільства», – Анастасія Шкільник.

«Стати лауреатом нагороди «Світло справедливості» – дуже відповідальна історія. Здобути таку почесну премію з рук легендарного дисидента Мирослава Мариновича та архієпископа, митрополита УГКЦ, президента прославленого Українського католицького університету Бориса Гудзяка – величезна честь. Несподівано... Приємно... Бадьорить...», – написав на своїй сторінці у фейсбуку Геннадій Мохненко.

Svitogliad.

ВІРУЮ



ГОТОВА, ЩОБ СТАТИ МАТІР'Ю ІСУСА

Дуже важко писати про цю жінку. Жодна інша жінка в історії людства не зрівняється з нею. Про неї писали багато великих богословів, авторів пісень, поетів, проповідників, пророків та звичайних письменників. Тож я лише покірно покладу свою цеглинку.

Правдоподібно, ім'я Марія у єврейській версії означає «гіркота» або навіть «переживання та смуток». Це найпопулярніше ім'я в багатьох християнських країнах. Існує щонайменше сімдесят варіантів цього імені: Мері, Міріам, Марі, Маріанна... Як одне з небагатьох жіночих імен, воно має також свої чоловічі відповідники, скажімо, Маріо чи Мар'ян. Діва Марія, про яку йтиметься далі, пережила немало гірких моментів (див. Матвія 1; 2; 12:46; Луки 1; 2; Івана 2:1-12; 19:25-27; Дії 1:14).

З погляду Марії

Моє життя різко змінилося, коли в моєму домі – у домі простої єврейської дівчини з'явився ангел Гавриїл. Довкола було чимало гарних єврейських дівчат. Чому він обрав саме мене?

– Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками! – промовив ангел.

Хіба ви не здивувалися б чи навіть не занепокоїлися б, якби почули такі слова? Що мало означати це дивне привітання? Та перш ніж я встигла відповісти, ангел продовжив:

– Ти отримала благодать у Господа! Народиш єдинородного Сина! Він буде найбільшим на землі, а Ісус Царство ніколи не закінчиться!

Нема слів, аби описати, який страх мене охопив. Врешті я збралася на дусі й тихо запитала:

– Як це можливо, адже я не знаю чоловіка?

– Це станеться завдяки дії Духа Святого! – відповів Гавриїл.

У нього була ще одна новина:

– Єлизавета, твоя родичка, також народить дитину. Попри свій поважний вік вона вже на шостому місяці вагітності!

Це була чудова новина. Ми всі знали, як сильно Єлизавета хотіла стати матір'ю.

Насамкінець ангел сказав:

– У Бога немає нічого неможливого! Це я знала. Принаймні теоретично. Дві новини, які я щойно почула, змінили теорію на практику.

Ви знаєте мою історію, тож я не оповідаю деталей. Йосип, мій наречений, також у це повірив, коли ангел з'явився і йому – уві сні. Йосип був чудовим чоловіком та вірним батьком для Ісуса. Шкода, що про нього так мало написано. Коли писали Новий Заповіт, Йосип уже не жив. Жоден із євангелістів не знав його особисто. Повірте на слово: Бог вибрав Йосипа як вірця чоловіка. Мені його не вистачало. Він помер ще до того, як Ісус почав навчати. Шкода, Йосип пишався би ним.

Як виховувати Божого Сина? Ми вирішили ставитися до Нього, як і до інших дітей. Він навчився родинного ремесла і став, як багато хто стверджував, найліпшим теслю в містечку.

Ісус охоче вчився і був зразковою, слухняною дитиною. Через Нього в мене не було клопотів. Тільки раз виникла проблема. Ісус мав разом із нами повертатися з Єрусалиму додому. І, замість того, щоби піти з усіма,



залишився, потім ми знайшли його у святині, де Він навчав чоловіків, утричі старших від Нього. Якщо це не переконало нашу родину в тому, що Він був винятковим, то не знаю, що ще мало би їх переконати.

Я з приємністю спостерігала за тим, як Ісус виростає відповідальним чоловіком. Він був дуже працьовитим. Багато читав. Він просто поглинав писання отців, сувій за сувоєм. Як і більшість єврейських юнаків, Він знав напам'ять перші п'ять книг Старого Заповіту. Було щось розмовляти в тіні дерев під час обіднього перепочинку або під час тривалих вечірніх прогулянок. Він розповідав мені про різні речі, про які роздумував.

Усе це я зберігала в серці й розмірковувала: що все це означає? Як і коли Він почне втілювати в життя справу Свого Отця? Ми багато розмовляли в тіні дерев під час обіднього перепочинку або під час тривалих вечірніх прогулянок. Він розповідав мені про різні речі, про які роздумував.

Коли на моє прохання Ісус перетворив воду на вино на весіллі в Кані Галилейській, Він лагідно обійняв мене і прошепотів:

– Настав час Мого служіння, час навчати й об'являти світу Небесного Отця. Дякую тобі за все. Бережи себе.

І після цих слів Він назавжди залишив родинний дім.

До нас доходили звістки про чуда, які діялися, коли Він навчав і молився над хворими. Ісус uzдоровлював, звільняв від демонської напасти, помножував хліб. Незабаром я зрозуміла, що повинна приєднатися до Нього, підбадьорювати Його у всьому й допомагати проголошувати Євангеліє. Треба було чимало праці, щоб нагодувати Його та дванадцять учнів. Уявіть собі когорту голодних чоловіків, які мандрують усією країною.

Цих три короткі роки були справді чудовими. Ми всі вірили в Ісуса та Його місію.

Що тоді було найважчим для мене як для Його матері? Напевно, те, що Його брати і сестри не хотіли повірити і не пішли за Ним. Вони повірили щойно тоді, коли Ісуса вбили і Він воскрес. А впродовж усього цього часу брати

і сестри лише насміхалися з Нього. Це завжди було дуже прикро. Сусіди та інші мешканці нашого містечка теж любили кптити й насміхатися. Ці жорстокі кпини раз у раз ранили моє серце. Я ж вірила, бо ще до Ісусового народження ангел Гавриїл сказав мені, ким буде мій Син. Щоправда, часом у мене виникали сумніви, але коли я побачила, що Він може, то переконалася, що Ісус – Син Божий. Той, Який мав змінити увесь світ. Обіцяний Месія.

Як і багато людей, які йшли за Ним, я вірила, що Ісус встановить Своє Царство на землі й визволить нас із римської неволі. Так не сталося, бо й не мало статися. Ми пережили величезне розчарування. Чому Він відразу не створив на землі обіцяне Царство? Пізніше ми зрозуміли, що Боже Царство, про яке Він говорив, мало народитися в людських серцях. Він прийшов звільнити в'язнів невірства, страху, гріха. Прийшов звільнити людей із тенет гріха та принести їм свободу.

Колись Симеон сказав мені, що меч прошиє моє серце. Я пережила чимало сумних моментів та гірких розчарувань, але все це не може зрівнятися з болем останніх днів життя Ісуса. Це була також моя агонія. Коли Він тріумфально в'їхав в Єрусалим, я була впевнена, що незабаром Його оголосять царем. Проте так не сталося.

Страждання, які я пережила, коли Його катували і принижували, були понад мої сили. Я мусила відвернутися. Уявіть, що вашу дитину жорстоко катують... Шлях на Голгофу був страшний. Торттури настільки ослабили Ісуса, що Він навіть не міг нести Свій хрест. Я охоче поменялася б із Ним місцями і взяла би той хрест на себе. Все-бо мало бути по-іншому...

Жахливий страждання мого Сина тривали шість годин. Попри нестерпні муки, навіть тоді, коли смерть була вже близько, Він не забув про мене. Попросив Івана, Свого улюбленого учня, щоб той заопікувався мною.

Врешті, сталося. Він помер. Я не змогла подбати про Його тіло. На щастя, Йосип з Ариматеї допоміг Никодимові загорнути тіло Ісуса в

полотно й покласти в гріб. Коли вхід до гробу загородили великим каменем, ми зрозуміли: це кінець. І що далі? Єдине, що ми могли тепер зробити, це приготувати пахощі для намащення тіла. Починалася субота...

Наступного дня, рано-вранці, коли ще було темно, ми пішли до гробу намастити тіло Ісуса. Трохи непокоїлися, як відсунемо камінь, яким римські воїни загородили вхід до гробу.

Та коли прийшли, то побачили, що камінь уже відсунений, а гріб – порожній! На камені сиділи ангели в білих шатах. (Повірте, я вмію упізнати ангела!).

Усе, що трапилося пізніше, відбувалося настільки швидко, що в нас не було часу роздумувати. Найчорніший розпач в одну мить перетворився на величезну радість. Ми побігли розповісти про це апостолам, які переховувалися, бо боялися, що тепер і їх стратять. Апостоли не повірили нам! Вони звинувачували нас у божевільні та вигадували нісенітницю!

Однак врешті Петро та Іван пішли все перевірити. Іван обігнав Петра і першим підійшов до гробу, але йому забракло відваги ввійти досередини. Коли ж вони побачили порожній гріб, то спочатку не зрозуміли, що сталося. Вони все ще не вірили в слова Ісуса, Який відкрито говорив про те, що помре і воскресне з мертвих. Іван і Петро повернулися до інших апостолів, і лиш почали розповідати, де були, як Ісус став перед ними і сказав:

– Мир вам!

Усі були вражені! Думали, що це дух. А Він попросив учнів доторкнутися до Нього. Вони так і зробили, але й далі їняли віри, що це Ісус.

– Дайте Мені з'їсти рибину, – сказав Він.

Учні оніміли від здивування, але все одно не вірили. Врешті Ісусові вдалося переконати їх.

– Саме про це Я говорив вам увесь час: Мене вб'ють, а через три дні Я воскресну.

І нарешті до них дійшло, що це справді Ісус, що Він справді живий, а вони стали свідками найважливішої події в історії людства.

Що ж, тепер навіть мої діти повірили. Яків став першим пастирем нашої Церкви в Єрусалимі, а також одним із перших мучеників. А П'ятдесятниця – це другий найгарніший день у моєму житті. Цього дня народилася Церква. Я дожила до старості, служачи іншим, несучи свідчення про Христа та тішачись плодами Його життя, яке змінило світ.

Напевно, це все... Ісус був моїм життям. Що було далі зі мною та з Ісусом ви, напевно, вже знаєте.

Чого нас вчить історія Марії, матері Ісуса?

Коли Марія вирушила до Єлизавети, своєї родички, то під натхненням Святого Духа промовила дивовижні слова.

Вчитаймося в них: «Величає душа моя Господа, і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покору Своєї раби, бо ось від часу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть, бо велике вчинив мені Потужний! Його ж Імення святе, і милість Його з роду в рід на тих, хто боїться Його! Він показує міць Свого рамена, розпоршує тих, хто пишається думкою серця свого! Він могутніх скидає з престолів, підіймає покірливих, удовольняє голодних добром, а багатих пускає ні з чим! (Луки 1:46-53).

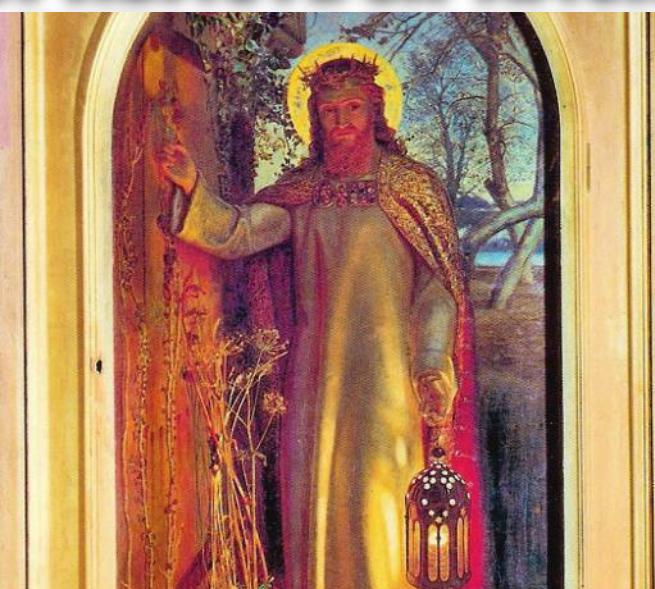
Роберт СТЕНД.

ВІН НЕ ВРИВАЄТЬСЯ НАСИЛЬНО ПРАВДИВІ ХРИСТІЯНИ

Христос народився два тисячоліття тому в далекій Палестині. Від того часу Різдво стало викликом для кожного, бо Ісус має народитися в глибині християнського серця.

Ця ідея віддзеркалена на картині англійського живописця Голмана Ганта (1827-1910), яка називається «Христос – Світло для світу» (Christ the Light of the World).

На полотні зображена темрява, серед якої Спаситель із світильником в руках стукає у зачинені двері. Самі двері заросли в'юнкими рослинами та ожиною – свідчення того,



що вони не відчинялися вже довгий час. Двері не мають ручки і відчиняються лише зсередини.

Так художник проілюстрував слова з книги Об'явлення 3:20: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечеряти з ним, а він зо Мною».

Спаситель хоче і може спасти кожного. Але Він не вривається у зачинені двері, а смиренно чекає ззовні на відгук люблячого серця.

Любов – невід'ємна цінність для всіх, хто називає себе послідовником Христа. Незалежно від обставин готовність простягнути руку любові – це те, що відрізняє християн від решти світу.

Благодать Божя покрила безліч гріхів, і жертва на хресті Голгофи заплатила ціну за них. Так само християни повинні виявляти іншим милість і прощення.

Чистота має бути не лише в інтимних стосунках. Християни відомі чистотою і в мові, і в діях, і в мотивах.

Слово Боже закликає бути терплячими. Це не завжди найпростіше завдання, але завжди правильний шлях. Християни – терплячі люди.

Християни ніколи не зможуть

зрівнятися з Жертвою, принесеною на Голгофі 2000 років тому, але вони відомі своєю жертвоністю – рисою, яка показує серце Небесного Отця.

Безкорисливість – це атрибут християн, який ставить інших перед ними, а Бога – перед усіма. Прояв безкорисливості говорить про серце дуже багато. Усе, що ми маємо, насправді ніколи не було нашим.

Християни дотримують свого слова.

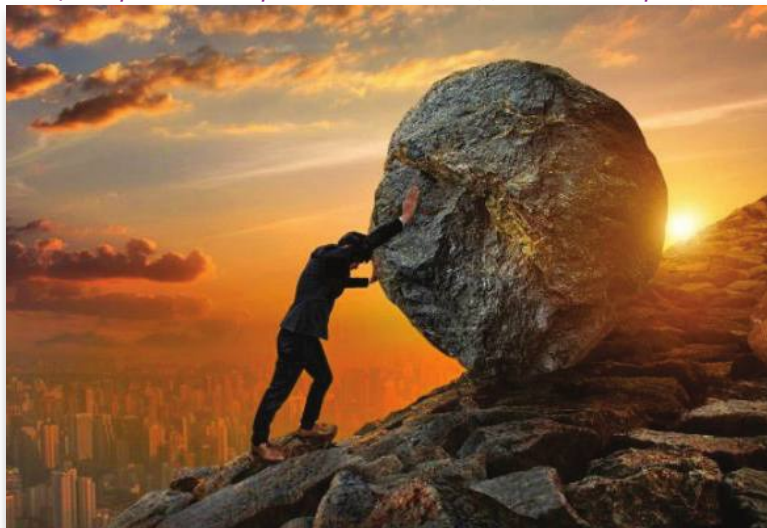
Ми можемо зустріти людей з різними поглядами, але це не означає, що ми не можемо поважати їх – з усіма їхніми розбіжностями. Християни – це спільнота людей, які навіть у суперечках вміють виявляти пошану.



ДОЛИНИ СМЕРТНОЇ ТЕМРЯВИ ЯК НАВЧИТИСЯ ДРУЖИТИ

Життя християнина не завжди райдужне. Доводиться проходити через труднощі, хвороби, переносити втрати... І ти в глухому куті, у темряві, де нема виходу, душу огортає страх – ти проходиш долиною смертної темряви!

Щоб пройти її переможно, Господь залишив рецепт!



Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони

мене втішать! Ти передо мною трапезу зготовив при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша то надмір пиття! Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!» (Пс. 22:1-6).

Займенник «мій» – найцінніший. Давид не сказав: Господь – Пастир

усього світу. Ні, Господь – мій Пастир. І дбає про мене тут і тепер.

Жахливу долину смертної темряви Давид не вибирав для себе сам. Та й вівці з їх боязкою натурою не підуть в такі місця. Чому ж він там опинився? Бо туди повів його Пастир. Повів для того, щоб Давид став досконалішим і не мав нестачі в терпеливості, вірі, довірі, лагідності, мирі, добрості та довготерпінні.

Ідучи тією долиною, Давид побачив Пастиря. Який посохом і жезлом спрямовує і втішає. Розуміння того, що наше життя – під контролем Всемогутнього і Люблячого Батька, надихає.

Господь нагадує: «Я всі твої долини проходжу разом з тобою». Це неймовірно, це зміцнює душу й допомагає перемогти страх. Наш Добрий Пастир веде нас на багаті пасовища і тихі води, провадить крізь темні смертельні долини.

Коли життя пригнічує, коли оточують спокуси й випробування, коли ми в тих долинах відчуваємо самотність, покинутість, знесиленість, то може закрастися думка: «Якби я належав Доброму Пастирю, то чи зайшов би в таку безвихідь?». Давид думає інакше: «... не буду боятися злого, бо Ти при мені». Він вірить, що це Пастир повів його тим шляхом.

Сьогодні Господь говорить усім нам: «Не бійся, бо Я з тобою» (Буття 26:24).

Віта ТУНГУСКОВА.



Бог – Бог взаємин. І мотивує розвивати стосунки як із Ним, так і з людьми, які нас оточують. Один із Його подарунків – дружба.

Колись я не вміла бути дружелюбною. Боялася нав'язуватися і думала, що це мені важко-страшно-незручно знайомитися, а іншим просто — он які вони впевнені і постійно оточені людьми. Що я думаю тепер?

Знайти друзів легше, якщо:

– Розібратися із самооцінкою, мотивами і цінностями. Люди тягнуться до тих, хто цілісний і може щось дати (обізнаність, підтримку, модель поведінки, натхнення, мотивацію до змін).

– Не боятися бути собою, але бути готовим змінюватися. Ми розвиваємося, коли вчимося поважати думку інших.

– Проявляти ініціативу, цікавитися життям, пропонувати допомогу. Усім боязко робити перший крок – страшно бути відкинутими. Але чим частіше ми робимо те, що страшно, тим впевненішими стаємо.

– Вчитися розуміти людей. Зауважувати сильні сторони, переймати добрі звички, цікавитися їхньою думкою. Дружба зароджується там, де розвиток стосунків мотивують взаємна любов і зацікавленість. Не вийде дружби з жалю чи з бажання «допомогти і навчити».

– Боротися з егоїзмом та гордістю в собі. Покривати недоліки любов'ю і

цінувати стосунки більше, ніж бажання мати слушність чи виглядати краще на фоні когось. Бути відвертим і не боятися бути вразливим. Вміщати помилки й слабкості інших. Вчитися розділяти не лише смуток, але й радість.

– Обговорювати моменти, які стають на заваді дружбі. Не маніпулювати. Віддавати з любові, а не з примусу. На самих лише зусиллях дружби не побудуєш.

– Не боятися розширювати коло спілкування і поглиблювати стосунки. Довгий час я не підпускала до себе близько нікого, окрім найкращої подруги. Бо думала, що інакше знеціню наші особливі стосунки. А потім усвідомила, що якщо джерело любові – Бог, то вона невичерпна. Це не обмежений ресурс, який я маю розділити між кимось. Навпаки, коли я починаю зростати в любові до інших, то ще більше зростаю в любові до найближчих.

Світлана ВАЛЕРКО.

ЗВІДКИ НАМ ЗНАТИ?

Є одна цікава історія про дитячу щирість. Наступного дня після Різдва священник одного з храмів побачив, що зі святкового вертепу зникла фігурка Христа. І це попри те, що в храмі було повно людей. Збентежений священник вже збирався зателефонувати до поліції, але побачив маленького хлопчика, який тягнув за собою велику червону машину. В середині машини була зникла фігурка.

Підійшовши до хлопця, священник запитав: «Навіщо ти взяв фігурку?». «Тиждень тому я просив Бога, щоби мені подарували велику червону машину на Різдво, і обіцяв, що якщо це станеться, я покажучу Його на цій машині», – відповів той. Звичайно, він не хотів когось засмутити. Він просто хотів віддячити за подарунок. А Христа розглядав як своєрідного Святого Миколая, в якого можна випросити подарунок. Та, на жаль, багато дорослих людей,

як і цей маленький хлопчик, вбачають у Богові лише джерело усіляких благ. А якщо Він не дасть бажаного, ображаються.

Насправді Бог нам нічого не винен і не зобов'язаний виконувати наші забаганки – інакше Він не був би Богом.

Безперечно, Він відповідає на наші молитви і прохання і благословляє, спасає, зціляє, підтримує, навчає, провадить, визволяє та оберігає. Він робить це все лише тому, що любить

– любити безмірно і безумовно.

І саме Його безмірна і безумовна любов іноді не дозволяє Йому задовольнити наші прохання – бо вони слугуватимуть нам на зло. А для Бога незрівнянно важливіша наша вічна доля, ніж наше тимчасове матеріальне благо.

То виходить, не варто Його ні про що просити? Бо звідки знати, на добре я прошу чи на зле?

Зовсім ні. Кожен із нас це може знати – Біблія для того й написана.

«Було тобі виявлено, о людино, що добре, і чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Михея 6:8).

І хто з нас тепер може сказати, що не знає, як жити?

Людмила БЕНДУС.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).
ЦОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЦОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ «Спасіння»
м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Дорогі друзі!

Передплата-2022 розпочалася. На жаль, у зв'язку з тим, що вартість поштових і друкарських послуг зросла на 20 відсотків, ми змушені дещо збільшити вартість передплати.

Умови передплати:
один примірник – 300 грн. за рік;
20 примірників – 1500 грн. за рік;
40 примірників – 2000 грн. за рік;
80-100 примірників – 2500 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:
UA59336677000002600105253535252 в АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)
або поштовим переказом на адресу:
Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин»,
вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників – (вартість одного замовлення – 700 грн).
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

ВІРУЮ

№ 12 (275)
ГРУДЕНЬ 2021 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.